

Chương 14

Chưa Bao Giờ Tớ Ngừng Yêu Cậu

Hạnh phúc biết bao, trước khi cậu lại biến mất trước mặt tớ,

Tớ đã cảm được tay cậu rồi.

Để một lần nữa tớ giữ cậu lại trong thế giới của mình.

Đang cảm kích như vậy, nhưng cuối cùng,

cậu vẫn biến thành làn sương trắng xóa.

Lẽ nào, chuyện tình cảm của tớ và cậu

lại kết thúc như vậy sao?

Ngay trong giây phút tuyệt vọng ấy,

cuối cùng tớ đã hiểu ra một điều thật quan trọng...

Trong tim tớ, chưa bao giờ tớ ngừng yêu cậu.

Cuộc hành trình lại tiếp tục, tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Tỉnh giấc nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời đang chiếu những tia nắng ấm áp khắp mọi nơi. Vì ngủ say nên tôi không biết xe đã dừng từ lúc nào.

Ngoài kia, xe ô tô liên tục rú còi, người đi đường qua lại tấp nập.

Có lẽ đây là một thành phố náo nhiệt, ồn ào.

Đã lâu lắm rồi không được chứng kiến cảnh nhộn nhịp, đông vui thế này. Tự dưng tôi lại hoài niệm cảnh trước đây. Leo xuống tầng dưới, tôi mới phát hiện thấy là bác lái xe đã không còn ngồi trên cabin nữa rồi.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây đã là bến cuối cùng của chuyến xe này, có tên “Chung điểm bất kiến”.

Không biết bác lái xe đi đâu rồi nhỉ? Lúc trước bác ta đã nói là kết thúc lộ trình này sẽ về ngủ một giấc, hoặc cũng có khi lại đang yên vị trên chuyến xe Fly quay về nhà rồi nhỉ? Hay bác ta cũng thấy vui lây với sự náo nhiệt nơi đây nên đi chơi loanh quanh đâu đó rồi chẳng?

Bước xuống xe, một làn gió nhẹ mang hơi thở sáng khoái lướt qua mặt tôi, thật dễ chịu.

Tôi đi dọc theo con đường, tâm trạng cũng thấy khoan khoái, vui vẻ nhờ bầu không khí náo nhiệt xung quanh.

Tôi đưa mắt chậm rãi quan sát mọi thứ xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một góc khuất phía bên kia đường. Một cậu bé đang mua cây kẹo bông bầy sắc ở quán kẹo bên phải đường. Cầm chiếc kẹo tung tủy đi được vài bước, cậu ta gặp

một cô bé đang đứng khóc thật thương tâm, ngập ngừng một lúc lâu, cậu ta đưa chiếc kẹo bông vừa mua cho cô bé ấy như để an ủi.

Cậu bé này đáng yêu thật đấy. Hi hi.

Hình ảnh cậu bé cho kẹo cô bé khiến tôi nhớ lại thời thơ ấu, lần đầu tiên bước chân đến đây, tôi cũng đã gặp Triệt Dĩ trong một tình huống tương tự. Tất cả mọi chuyện tưởng chừng như rất bình thường nhưng hình như đã được vận mệnh sắp đặt từ trước thì phải.

Không biết rồi sau này lớn lên, cô bé, cậu bé kia có gặp lại nhau, rồi yêu nhau không nữa.

Ánh nắng chan hòa ấm áp, tôi nheo mắt ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, trong khoảnh khắc bỗng cảm thấy đây mới là một cuộc sống chân thực, tràn đầy sức sống. Tôi khoan khoái vươn vai để dẫn xương cốt, rồi đi bộ ngang qua đường, đi thẳng đến dưới một chiếc ô tô nhiều màu phía đối diện, lấy một cốc nước nhìn trong suốt như thủy tinh.

Khi tôi đang hân hoan uống cốc nước ngọt, ông chủ cửa hàng thân mật chìa bàn tay về phía tôi.

“Năm tệ.”

“Vâng ạ.”

“Năm tệ, cảm ơn.”

Ông chủ nheo mắt, nói: “Này cô gái cô đừng có nói với tôi là ví tiền bị người ta lấy mất rồi đấy nhé”.

“Không đâu ạ, chỉ là...” Tôi cuống quýt định giải thích.

Ông chủ cửa hàng lại cười được ngay.

“Không phải là tốt rồi, vậy thì mau trả tiền đi.”

“Cháu, cháu không mang tiền.”

Sắc mặt ông ta bỗng chốc thay đổi hẳn.

“Không có tiền? Mới tí tuổi đầu đã muốn ăn quýt hả?”

“Không phải đâu ạ, cháu...”

Đúng lúc tôi đang ngượng ngùng xấu hổ không biết chui vào đâu để trốn thì bất ngờ một bàn tay thon dài chìa ra bên cạnh tôi.

“Ông chủ, để cháu trả tiền nước cho cô ấy.”

Tôi giật mình mở to đôi mắt, không phải vì có người giúp tôi trả tiền, mà là vì giọng nói kia sao mà thân quen, giống hệt giọng nói của một người mà bao lâu nay tôi vẫn tìm kiếm, vẫn mong mỏi và nhớ thương, giọng nói của Hứa Dực!

Niềm vui không lời nào tả xiết ủa về trong tôi.

Nhưng thật trớ trêu thay, khi quay đầu lại, trước mặt tôi đâu phải người tôi vẫn đang trăm thương ngàn nhớ mà chỉ là một chàng trai qua đường trông khá điển trai và tốt bụng mà thôi.

Trả tiền cho tôi xong, cậu ta cũng mua luôn cho mình một chai nước rồi tiến đến đứng cạnh tôi vừa cười vui vẻ vừa cầm chai nước uống.

“Cảm ơn cậu.” Tôi nhỏ giọng cảm ơn, ngữ khí có hơi lạnh nhạt.

“Không có gì.”

Chúng tôi cùng im lặng đứng trên vỉa hè uống nước. Không muốn để không khí giữa hai người xa lạ vừa mới gặp mặt trở nên gượng ép, tôi mở lời trước: “Nơi này có là “Chung điểm bất kiến” không?”

“Đúng vậy.” Cậu ta gật đầu.

“Lẽ nào, cậu không cảm thấy cái tên này hơi kỳ lạ sao?”

“Thật thế à?” Cậu ta trầm ngâm suy nghĩ một lát. “Chắc tại tôi nghe nhiều thành quen rồi.”

“Sao nó lại có cái tên như vậy?”

“Ừm...” Cậu ta trông có vẻ như đang suy nghĩ kỹ càng vấn đề này, rồi quay sang tôi mỉm cười đề nghị. “Tôi đưa cậu đi xem một thứ nhé.”

“Được” Tôi do dự một lúc rồi vui vẻ gật đầu đồng ý.

“Đi theo tôi.” Cậu ta quay người đi thẳng về phía trước.

Trên đường, cậu ta luôn giữ một khoảng cách nhất định với tôi, dẫn tôi qua mấy con phố liền, rồi đến một nơi, bỗng dưng, cậu đột ngột dừng bước khiến tôi không chú ý đâm sầm vào sau lưng cậu.

Vừa xoa xoa trán vừa lùi lại vài bước, tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Có đau không?”

Cậu ta bước lại gần ân cần hỏi.

Tôi đỏ bừng mặt nhưng vẫn cố lắc đầu.

Cậu cười rồi quay người lại nói: “Chính là chỗ này đây”.

“Chỗ này ư?” Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, hướng lên trên, hình ảnh đập vào mắt tôi chính là một tháp chuông đồng hồ cao tít. Rất nhiều người cũng đứng bên dưới như chúng tôi đang ngược nhìn lên.

Tôi từ từ hướng tầm mắt lên cao nữa, rồi cao nữa...

Bỗng chốc ngẩn người.

Ban đầu mới nhìn thì thấy mặt chiếc đồng hồ này cũng có hình tròn màu trắng tinh như những chiếc đồng hồ khác, nhưng nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện

thấy sự khác biệt của nó, đó là trên mặt chiếc đồng hồ này không hề khắc số, cũng chẳng nhìn thấy kim đồng hồ đâu cả.

Vậy mà cũng được gọi là đồng hồ sao?

Càng kỳ lạ hơn là vẫn nghe được rất rõ tiếng kim đồng hồ chạy, tích tắc tích tắc.

“Có phải rất thú vị đúng không? Dù nghe được tiếng kim đồng hồ chạy nhưng lại không nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ, thế nên từ trước đến nay chẳng ai biết thời gian cụ thể cả.”

“Vì không biết thời gian nên người ta mới gọi nơi này với cái tên là “Chung điểm bất kiến”. Tôi chợt hiểu ra nguồn gốc của tên gọi kỳ lạ này, nhưng ngay sau đó, tôi lại băn khoăn.

“Thế tại sao lại không nhìn thấy thời gian cụ thể trên mặt đồng hồ?”

“Tại sao?” Cậu ta lặp lại câu hỏi của tôi, hình như cũng bị hỏi vặn không thể trả lời được. “Trước nay ở đây chẳng ai đặt ra câu hỏi tại sao cả, cậu là người đầu tiên đấy.”

“Thế những du khách qua đây thì sao?”

“Du khách à? Có lẽ cậu cũng là người đầu tiên đấy...”

Sao có thể thế được? Tôi đâu phải người đầu tiên đi chuyến xe Fly chứ.

“{

Biến mất không để lại một dấu tích nào ư? Tất cả những hình ảnh tôi đã chứng kiến từ lúc xuống xe đến giờ bỗng ùa về trong trí nhớ của tôi...

Đầu tiên là hình ảnh cô bé đứng khóc thương tâm được một cậu bé đáng yêu tặng cho chiếc kẹo bông ngũ sắc, rồi đến hình ảnh một đôi tình nhân giúp một cụ già qua đường, và cả hình ảnh người mẹ dạy đứa con thơ phải vứt rác đúng chỗ để bảo vệ môi trường... Bao nhiêu con người đang bận rộn với cuộc sống, bao nhiêu hình ảnh đẹp đẽ như những tia nắng ấm áp đang tỏa sáng khắp cả thành phố này, và cả chàng trai tốt bụng đã giúp tôi trả tiền nước đang ngồi bên cạnh tôi nữa...

Tất cả đều sẽ biến mất ư?

Sau khi biến mất, chẳng phải chuyến xe Fly cũng chẳng còn trạm dừng cuối cùng sao?

Không đến được trạm cuối cùng, bác tài xế sẽ ra sao nhỉ? Sao lại có thể tàn khốc như vậy được đúng là không thể nào tưởng tượng nổi...

Đột nhiên, tôi nảy ra một sáng kiến lý tưởng.

“Chỉ cần không ai nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ là được đúng không? Vậy chúng ta lấy vải che mặt đồng hồ đó đi là được rồi.”

“Làm sao có thể ngăn cản mọi người không xem thời gian chứ. Dù lúc này đây người đó còn chưa xuất hiện nhưng chắc chắn trong tương lai sẽ xuất hiện. Thực ra...” Cậu ta dừng lại một lúc rồi lại cười nói tiếp. “Thực ra mọi người ở đây cũng muốn biết thời gian lắm. Cậu thấy đây thành phố này tràn đầy sinh lực, ồn ào, nhộn nhịp, cuộc sống tấp nập như thế mà thiếu đi thời gian thì sẽ gây ra rất nhiều cảnh hỗn loạn. Ngã tư không có đèn xanh đèn đỏ, người ta chờ đợi nhau quá lâu mà không biết cụ thể là bao lâu nên không thể tránh khỏi mâu thuẫn, và cả những người đang ngắm nhìn tháp chuông đồng hồ này nữa chứ, họ đâu có biết mình sẽ đứng xem ở đây bao lâu.”

Đúng vậy. Bỗng nhiên tôi lại chợt nhớ ra chai nước mình uống ban nãy không khéo lại được chế biến từ nước biển chết đã quá hạn cũng nên.

Không có thời gian, quả thật rất bất tiện.

“Vậy sau khi thành phố biến mất, mọi người ở đây sẽ sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Có thể sẽ có một thành phố không thời gian khác xuất hiện ở một nơi nào đó, và những người sống vô định như chúng tôi có thể sẽ xuất hiện ở đó chẳng.” Cậu ta ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. “Nghe nói...”

“Gì thế?”

“Nghe nói người sống ở đây đều là những người đi lạc, ai cũng đang chờ được tìm thấy, sau đó đưa họ trở về thế giới của họ.”

“Cả cậu cũng thế ư?” Tôi không kìm lòng được hỏi chêm vào.

“Tôi. ..” Cậu ngập ngừng một lúc rồi gật đầu. “Cũng vậy.”

Cũng vậy ư?

Câu trả lời nghe sao đau lòng thế.

“Nếu được tìm thấy trước khi nơi này biến mất, thì sẽ không sao phải không?”

“Ừ. Cũng có thể.” Giọng cậu ta có vẻ mơ hồ, như không thể xác định chắc chắn được.

“Chờ chút!” Tôi như chợt nhớ ra một điều quan trọng khiến cả người tôi như bị kích động bởi một chuyện vô cùng khẩn thiết.

Cậu ta không hiểu chuyện gì quay sang nhìn tôi.

“Cậu nói người ở đây đều là người đi lạc, họ đang chờ đợi để được tìm thấy phải không?”

Nụ cười trên khuôn mặt cậu ta chợt trở nên khó hiểu.

“Tôi cũng chỉ nghe nói thế thôi.”

“Vậy thì giờ tôi phải đi tìm một người ngay!” Bỗng chốc giọng nói của tôi trở nên gấp gáp.

Lúc đầu tôi chỉ nghĩ người nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ có xuất hiện hay không cũng chẳng liên quan đến mình, vì dù sao mình cũng chỉ là một người qua đường mà thôi. Nhưng nếu Hứa Dục đang ở đây, nếu cậu ấy đang ở đây thì...

Tôi bất giác thấy lo sợ, hốt hoảng vô cùng.

Tôi chỉ sợ lúc này có người chỉ lên tháp đồng hồ và nhìn thấy thời gian trên ấy. Tôi sợ ngay cả lúc mình đã tìm thấy Hứa Dục rồi, cậu ấy đã đứng trước mặt tôi rồi nhưng lại vụt biến mất vào không trung như một làn sương trắng! Tôi sợ cả việc cậu ấy biến mất rồi sẽ không còn một “chuyến xe Fly” nào có thể đưa tôi đi hết bên này đến bên khác để tiếp tục hành trình tìm kiếm của mình...

Thế nên lúc này đây, tôi không được lãng phí dù chỉ một giây! Một giây cũng không được!

Nghĩ vậy, nên chưa kịp nói lời từ biệt tôi đã vội vàng lao vào dòng người bận rộn kia, bỏ lại chàng trai tốt bụng đã đưa tôi đi xem tháp chuông đồng hồ để tìm kiếm bất kỳ một hình ảnh hay một gương mặt quen thuộc nào. Nhất định tôi phải tìm thấy Hứa Dục và đưa cậu ấy trở lại thế giới của tôi trước khi thành phố này biến mất, nhất định phải tìm thấy!

Cửa hàng, đường phố, công viên, trên xe...

Không bỏ sót bất cứ địa điểm nào!

Hứa Dục ơi, xin cậu hãy mau ra đây đi, mau xuất hiện đi...

Không biết tôi tìm kiếm bao lâu, cứ chạy rồi lại dừng để thờ không biết đã nhận nhầm rồi lại phải xin lỗi bao nhiêu người rồi. Cứ liên tục như vậy đến khi tôi không dám chắc đó là bóng lưng của cậu ấy nữa. Tôi phải nhìn thật cẩn thận từng người qua đường, kể cả biết rõ rằng người đó không thể là cậu ấy, tôi cũng nhất định phải tự mình xác nhận mới thôi.

Tôi quyết không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể tìm thấy cậu ấy!

Nhưng đi ở đây khác với đi trong làn sương mù, dù không biết thời gian, nhưng vẫn biết mệt.

Thế nên, tôi đã thấm mệt...

Không biết đã bao lần tôi phải dừng lại thở lấy hơi vì không đi nổi nữa, giờ tay lên vén tóc mái, vô tình chạm vào giọt nước nơi khóe mắt, tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Những đám mây trắng bồng bênh trôi kia giống như những chiếc kẹo bông mà Hứa Dục đã mua cho tôi, bầu trời thăm thẳm làm say đắm lòng người.

Hứa Dục, có phải cậu đang cố ý, cố ý trốn đi để tớ không tìm thấy cậu phải không?

Nhưng cậu đừng có mà xem thường tớ nhé.

Đừng xem thường lòng quyết tâm của tớ, cũng đừng hòng xem thường lòng kiên trì của tớ...

Và cậu cũng đừng xem thường... vị trí của cậu trong lòng tớ.

Ngước mắt nhìn lên, tôi phát hiện thấy, thật không ngờ, mình lại quay trở lại đúng vị trí này - dưới tháp chuông đồng hồ. Rất nhiều người đang giông tai lắng tai nghe tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc tích tắc.

Còn phía bên phải, ngay trước mặt tôi là lưng của một chàng trai.

Tóc dày đen nhánh, chiếc áo phông trắng cùng chiếc quần bò màu xanh đậm, thân hình khá cao to. Hai tay đút túi quần, cậu ta cũng như bao người khác đang ngẩng mặt lên ngắm nhìn tháp chuông đồng hồ.

Sao hình ảnh này thân quen quá!

Tôi như người đang bị chìm dưới nước vừa ngoi lên khỏi mặt nước để hít thở bầu không khí trong lành, như người chết đuối tìm được cọc bám, con tim bỗng rung động lạ thường.

Đúng vậy, lòng tôi trào dâng một cảm giác xao xuyến.

Vì quá xúc động, nên mỗi bước tôi đi đều vô cùng thận trọng.

Vì sợ bước mạnh sẽ làm kinh động đến cậu ấy.

Một bước, hai bước, ba bước...

Càng gần hơn, trí óc tôi lại càng căng thẳng hơn, trái tim rung lên như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hứa Dục, Hứa Dục, Hứa Dục...

Chính là người tôi vẫn nhớ bao lâu nay.

Người ấy lúc này chỉ còn cách tôi vài bước chân thôi.

Tôi từ từ đưa tay ra, bởi vì lo sợ và hy vọng nên khẽ run rẩy, mỗi lúc một gần hơn. Tôi dừng lại để lấy thêm dũng khí rồi mới tiến lại.

Diệp Hy Nhã, chẳng phải mày đã mong đợi giây phút này từ lâu lắm rồi sao?

Nhất định mày phải làm được!

Tôi tự động viên mình, rồi hít một hơi thật sâu từ từ đưa tay về phía trước.

Đúng lúc tay tôi chạm vào lưng cậu ấy, thời gian như ngừng trôi, tim tôi như ngừng đập.

Cậu ta giật mình đứng ngậy ra một lúc rồi mới từ từ quay đầu lại.

“Hứa...”

Tôi căng thẳng quá đi mất, lộ trình tìm kiếm đã khiến tôi hao tâm khổ tứ bấy lâu nay đến lúc này đã có thể kết thúc rồi sao?

Liệu cậu ấy có ôm tôi vào lòng không nhỉ?

Hay cậu ấy sẽ gọi tên tôi trước?

Thật từ từ khuôn mặt cậu ấy dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt tôi.

“Lại là cậu à?”

Bất giác tôi giật nảy mình, khuôn mặt người ấy không phải người tôi đang tìm kiếm.

Không phải Hứa Dục mà chính là chàng trai tốt bụng đã giúp tôi trả tiền nước tôi mới quen ban nãy.

Cái tên “Hứa Dục” chuẩn bị bật khỏi miệng, tự dung bị nén lại trong cổ họng, khiến cổ họng tôi như bị nghẹn ứ, đau nhói.

Không phải là cậu ấy, không phải cậu ấy không phải...

Chàng trai kia chỉ mỉm cười im lặng như đang chờ tôi nói trước, ánh mắt cậu ta nhìn tôi như muốn hỏi: Cậu tìm thấy rồi phải không?

Tôi chỉ lắc đầu, lắc thật mạnh.

Thất vọng tràn trề, tôi chẳng còn hơi sức đâu để nói nữa.

Cậu ta chỉ thở dài một tiếng rồi cất giọng dịu dàng: “Đừng buồn, đừng bao giờ hết hy vọng nhé”.

Làm sao có thể không buồn được cơ chứ? Bao lâu nay tôi đi tìm cậu ấy, có biết bao điều tôi muốn nói cho cậu ấy biết, vậy mà cậu ấy... Không biết giờ này cậu ấy đang ở đâu nữa?

Cậu ta lại thở dài, có vẻ như cậu ta đang bất lực như đang... mất hết hy vọng.

Không gian xung quanh cũng như đã từng mang mùi vị tương tự.

Trái tim tôi bỗng dung như quặn thắt, đau đớn tột cùng.

Hình ảnh Hứa Dục mua kẹo bông cho tôi trước khi bỏ đi lại hiện về trước mắt tôi...

“Hy Nhã, thực ra tớ rất muốn thay Nguyên Triệt Dã trở thành không khí của cậu.”

“Xin lỗi...”

“Ha ha, Hy Nhã, cậu không phải ngại. Hứa với tớ một việc được không?”

“Gì vậy?”

“Không bao giờ nói lời xin lỗi với tớ.”

“...”

“Tớ đi mua kẹo bông cho cậu.”

...

Chắc chắn lúc ấy Hứa Dực phải đau lòng lắm, thất vọng lắm, buồn chán lắm. Nhiều lúc, hình ảnh Triệt Dĩ đã khiến tôi mờ mắt che khuất con tim tôi khiến tôi không nhận thấy sự tồn tại của cậu ấy, quên đi lòng tốt và sự bao dung của cậu ấy đối với tôi.

Đến khi đánh mất cậu ấy, tôi mới nhận ra rất nhiều sự thực vốn dĩ đã tồn tại nhưng lại bị tôi vô tình hay cố ý bỏ qua. Giờ tôi mới hiểu ra thì đã quá muộn rồi!

Hứa Dực, tớ xin lỗi, tớ thật sự xin lỗi...

Nếu bây giờ, cậu xuất hiện trước mặt tớ, nhất định tớ sẽ nói cho cậu biết những gì con tim tớ đang mách bảo, cho cậu biết lòng tớ nghĩ gì để cậu hiểu rõ tình cảm thật sự của tớ.

“Tôi phải làm gì để giúp cậu không buồn rầu như thế nữa...” Giọng nói của chàng trai đứng bên cạnh có vẻ như rất buồn phiền. Bỗng nhiên, như nghĩ ra điều gì đó, cậu vui vẻ hẳn lên. “Đúng rồi, tôi nghe nói, khi tâm trạng không được vui thì nên ăn kẹo, kẹo sẽ khiến tinh thần ta thêm hưng phấn, bởi vì kẹo ngọt, mà vị ngọt ngào dễ khiến con tim cảm động. Vừa hay đối diện đây có một cửa hàng kẹo, để tôi đi mua kẹo bông cho cậu nhé?”

Nói xong, cậu ta cất bước, đi lướt qua bên cạnh tôi, hướng về bên kia đường.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...”

Tiếng gì vậy?

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...”

Là tiếng chuông đồng hồ vang lên.

Vang liên tục, càng lúc càng rõ hơn.

Tôi thần thờ ngẩng mặt lên, ánh mắt dần hướng lên cao hơn, cao hơn.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...” Tiếng kim đồng hồ chạy vừa chậm vừa vang, như xuyên thấu vào tai.

Ánh mắt tôi vẫn hướng lên trên mặt đồng hồ.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...” Tiếng ba chiếc kim đồng hồ chạy cùng một lúc vang lên, giao nhau.

Lúc này, trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác lo sợ tột cùng.

Như có chuyện gì khủng khiếp lắm sắp xảy ra vậy.

Bỗng nhiên, trong giây phút tiếng kim đồng hồ vang lên ngày một rõ ràng ấy, tôi đã nhìn thấy thời gian chỉ trên mặt tháp đồng hồ.

Kim giờ đang ở giữa số 4 và số 51 kim phút chỉ cách số 9 có một khoảng rất nhỏ.

Kim giây đang từ từ nhích qua số 6 rồi qua số 7...

4 giờ 44 phút 35 giây.

Có thứ gì đó ập xuống, giống như pháo hoa đang nổ trong đầu tôi vậy, rất nhiều cảnh tượng xuất hiện liên tục trong đầu tôi...

“Cậu ta đã chết chưa?”

“Sao nhiều máu thế?...”

“Hình như là chết rồi...”

...

“Nhưng nơi đây lan truyền một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết ư?”

“Ừm. Đây là chiếc đồng hồ duy nhất trong thành phố này đây. Truyền thuyết kể rằng, nếu có người nhìn được thời gian trên mặt đồng hồ, thì thành phố này sẽ lập tức biến mất như chưa bao giờ tồn tại vậy.”

Mắt tôi mở to, người run lên vì sợ.

“Đừng!”

Tôi lắc đầu, lắc đầu thật mạnh!

Đừng, đừng, đừng!

Đầu tôi choáng váng như một chiếc lăng kính mắt trọng tâm, ánh mắt nhìn cảnh vật trước mắt lúc mờ lúc tỏ. Lúc này, trước mắt tôi, hình ảnh của Hứa Dực lúc băng qua đường trước đây và hình ảnh của chàng trai mới quen kia hòa lại làm một.

Liệu cậu ta có bị...

Không! Tuyệt đối không thể để cậu ấy bị như vậy!

Tôi gắng gượng dốc sức chạy lên phía trước để níu tay cậu ta lại.

Tôi cố sức giữ bàn tay ấy như thể bất kỳ một sức mạnh to lớn nào cũng không thể tách nó ra được!

Tự nhiên bị giữ lại, cậu ta dừng bước, quay người lại nhìn tôi vẻ kinh ngạc hỏi: “Cậu sao thế?”

Toàn thân tôi run lên. Tôi không trả lời, chỉ nắm thật chặt tay cậu ta, không để cậu ta rời tôi nửa bước chứ chưa nói là chạy sang đường.

“Mắt cậu sao thế? Đỏ hoe rồi kia.” Cậu ta vừa dứt lời, nước mắt tôi trào ra không ngừng, như chiếc vòng cổ trên châu bị đứt dây, lăn dài trên gò má.

“Cậu đừng đi sang bên kia phố nữa nhé! Đừng đi nữa nhé!”

Tôi nói với cậu ta từng lời từng lời như sắp kiệt sức.

Cậu ta đưa tay định lau nước mắt cho tôi nhưng đưa lại gần rồi lại ngấp ngừng rút lại. Im lặng một lúc lâu, cậu ta mới mở lời an ủi: “Tôi không đi nữa đâu... Cậu đừng khóc nữa nhé!”.

“Ừ! Đừng đi đâu đấy.” Tôi gật đầu, giọng có vẻ mạnh mẽ hơn. Nước mắt vẫn nghẹn ngào không giọt.

Lòng tôi quặn đau, đau như thể giây phút tuyệt vọng đang đến gần.

“Tôi nghe lời cậu rồi mà.” Cậu ta lặng lẽ nhìn tôi, như đang chờ tôi bình tĩnh lại.

Nhưng tôi không thể nào bình tĩnh được, chỉ suyt nữa thôi, thực sự chỉ suyt nữa thôi, có lẽ tôi sẽ mất cậu ta mãi mãi...

Bị bệnh và chết không biết có thể thay thế được nhau không nhỉ?

Nếu như có thể...

Vậy thì có phải, nếu tôi thay thế Triệt Dã để sang thế giới bên kia, thì người tôi yêu sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn như cô ấy mong muốn?

Có phải là để có được câu đồng ý như trong lòng mong đợi, chỉ cần phải bày tỏ một tình yêu bền bỉ thì có thể có được không?

Nếu như có thể...

Thế thì trước khi tôi trao lại cuốn nhật ký này cho cô ấy hãy cho phép tôi được ngang ngạnh bày tỏ thêm một lần nữa.

Hy Nhã, tớ yêu cậu!

Hứa Dục, sao cậu ngốc vậy, nếu cậu thật sự dám rời bỏ tớ đến một thế giới khác thì tớ quyết sẽ không tha thứ cho cậu đâu!

Chắc chắn tớ sẽ không để chuyện tương tự như vậy lại xảy ra trước mắt tớ một lần nữa!

Vì thế...

“Hứa Dục, tớ không bỏ cậu, cậu cũng không được rời bỏ tớ đâu đấy!”

Tôi vừa nói vừa cố nuốt vị chát đang bị chẹn lại nơi cổ họng, nhìn chàng trai tốt bụng ấy bằng đôi mắt nhòa nước mắt, chỉ sợ trong chớp mắt cậu ta sẽ biến mất.

Một việc kỳ lạ đã xảy ra ngay trong giây phút ấy!

Ngay vào lúc tôi không kiềm chế nổi cảm xúc mà hét lên cái tên Hứa Dục thì cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi lạ thường như có ai đang dùng đũa thần để điều khiển nó vậy.

Trong đầu tôi vụt qua những ký ức như một tia sáng thoáng qua trong chớp mắt.

Hình ảnh cậu nhóc Tiểu Phi tôi đã gặp ở gần sân bay, người tặng tôi chiếc kẹo bông ngũ sắc mà bình thường cậu bé rất thích ăn, lại còn bắt tôi phải nói thích cậu, rồi khẩn cầu tôi cùng cậu đưa một bé gái bị lạc đường về nhà, và cầu xin tôi đừng bao giờ rời bỏ cậu với vẻ rất khẩn thiết nữa.

Lại còn hình ảnh cậu bé đáng ghét tôi gặp trong trung tâm mua sắm, cứ nhất quyết đòi chiếc đàn guitar trong tay tôi. Rõ ràng mẹ cậu ta còn ở đó mà vẫn búnh bình đòi tôi phải tham gia trò chơi dành cho mẹ con với cậu ta.

Và hình ảnh chàng trai tên Wing được cứu ra khỏi chiếc xe bị bốc cháy, vì gia đình phản đối việc thành lập ban nhạc nên mới có suy nghĩ tự tử. Sau khi được tôi khuyên nhủ vài điều, lại nhờ tôi cùng cậu ta đi gặp cha mẹ cậu ta để xin lỗi nhưng bị tôi từ chối nên thất vọng bỏ đi.

Còn cả hình ảnh chàng trai một mình đợi hoàng hôn trong công viên hoa anh đào ấy nữa.

Rồi hình ảnh chàng trai đã biết là bị bệnh dạ dày không ăn được đồ thiếu vệ sinh, nhưng vì thích một cô gái và muốn có nhiều thời gian ở bên cô ấy mà quyết tâm bỏ ngoài tai lời bác sĩ dặn đi ăn đồ hàng rong vỉa hè. Và giờ là hình ảnh chàng trai tốt bụng đã nói cho tôi biết truyền thuyết “Chung điểm bất kiến” đang đứng ngay trước mặt tôi đây...

Mỗi người tôi đã gặp ở từng bến xe rõ ràng đều chính là Hứa Dục!

Nhưng tại sao mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi những khuôn mặt ấy lại lạ lẫm đến độ khiến tôi không thể nào nhận ra được cậu ấy? Có phải cậu ấy đang giận tôi nên muốn kiểm tra tình cảm của tôi? Hay cậu ấy đang cố trốn tránh để tôi không thể nhận ra cậu ấy. Cậu ấy hy vọng tôi sẽ nhận ra cậu ấy bằng chính trái tim mình?

Vậy mà tôi đã không nhận ra. Vậy mà đã hết lần này đến lần khác tôi bỏ qua cậu ấy, coi cậu ấy như một người khách qua đường. Giờ tôi mới hiểu rằng, thì ra người mà cậu ấy ngồi đợi trên bãi cỏ cạnh hồ chính là tôi. Thì ra cậu ấy đã cầu nguyện trên dải lụa nguyện ước, hy vọng sẽ gặp được người đầu tiên, đó chính là tôi!

Vậy mà đến tận lúc này tôi mới nhận ra.

Để có cơ hội ở bên tôi nhiều hơn, dù không thể ăn đồ ăn quán hàng rong vỉa hè, cậu ấy vẫn vui vẻ kéo tôi đi cho tôi thưởng thức những món ăn tôi yêu thích. Rõ ràng đó chính là hình ảnh của Hứa Dục.

Sao tôi lại ngốc nghếch như vậy cơ chứ? Sao lại bỏ mặc cho Hứa Dục đi lướt qua tôi hết lần này đến lần khác như vậy chứ?

Lẽ nào những câu nói kỳ lạ của bác lái xe đã nói với tôi mỗi lần lên xe đều là để nhắc nhở tôi, vậy mà tôi vẫn không nhận ra để Hứa Dục phải bao lần thất vọng.

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng trai trước mặt, đôi mắt ấy vô cùng thân quen, giúp tôi nói với vẻ quả quyết: “Hứa Dục, là cậu! Đúng là cậu rồi!”

Sự kinh ngạc trong mắt cậu ấy dần chuyển sang niềm vui và sự ngỡ ngàng. Cậu ta không dám tin hỏi lại: “Người cậu đang tìm chính là tớ ư?”

“Ừ, đúng vậy. Tớ đã tìm cậu lâu lắm rồi.” Tôi vội vàng gạt đầu, người run lên vì sung sướng.

Thật may, lần này tôi vẫn kịp để giữ cậu lại.

Thượng đế, con cảm ơn Người! Cảm ơn Người đã không để Hứa Dục một lần nữa rời bỏ con.

“Hứa Dục...” Tôi nắm thật chặt tay cậu ấy. “Tớ không cần kẹo bông đâu, tớ không cần kẹo bông nữa đâu, cậu đừng rời bỏ tớ!”

Cậu ấy nở nụ cười rạng rỡ, nỗi buồn trong mắt dần tan biến đi.

Như thể cậu ấy sống chỉ để chờ đợi câu nói này của tôi thôi vậy. Cậu ấy nói với tôi bằng giọng khàn khàn chứa chan tình cảm sâu lắng.

“Được mà, Hy Nhã nói không cần thì không cần.”

Mọi thứ xung quanh như rời xa. Trong khoảnh khắc này, trong lòng chúng tôi chỉ có duy nhất hình ảnh của người kia mà thôi.

Phải một lúc lâu sau, tôi mới dần bình tĩnh trở lại.

“Hãy nói cho tớ biết đi tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước là thế nào?” Tôi không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa, lên tiếng hỏi.

Rõ ràng hành trình của tôi được thực hiện bằng xe buýt, vậy mà không hiểu sao tôi lại có thể gặp cậu ấy ở nhiều thời điểm khác nhau như vậy.

“Hy Nhã vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện sao? Tại sao xe buýt lại có tên là chuyến xe Fly? Đó là vì... nó được đặt bằng tên của tớ chứ sao. Những thời điểm, những bến đỗ nó đã đi qua đâu phải là không gian và thời gian bình thường, đó chính là những thời điểm, những không gian chỉ của riêng tớ thôi. Fly nghĩa là bay lượn, tên của mình là Dục, cũng là bay lượn đấy thôi.”

“Thì ra là như vậy.” Tôi giận mình vì đã nhận ra điều đó thật muộn màng, nhưng tôi lại nghĩ ngay ra điều gì đó. “Vậy ý của cậu là những chuyện xảy ra với các chàng trai tớ gặp ở mỗi bến xe đều là những chuyện đã từng xảy ra trong đời cậu đúng không?”

“Đúng vậy! Hơn nữa đối với tớ, đều là những thời khắc vô cùng quan trọng.” Hứa Dục gạt đầu, cười vẻ gượng gạo. “Tớ thật ích kỷ, luôn so đo nghi ngờ, vì người mà cậu gặp đầu tiên không phải là tớ. Nếu người cậu gặp đầu tiên là tớ, thì có lẽ tớ sẽ không phải lo sợ rằng cậu chỉ coi tớ là người thay thế Triệt Dã. Thế nên, tớ luôn hy vọng hồi ức của tớ luôn xuất hiện hình ảnh của Hy Nhã.”

“Nhưng tại sao tớ lại không nhận ra cậu? Tại sao rõ ràng cậu biết đó là tớ, mà lại không xuất hiện? Tại sao thế?” Tôi lo lắng hỏi.

Ngộ nhỡ lần này tôi lại không nhận ra cậu ấy thì sao?

Đây đã là bến đỗ cuối cùng rồi, nếu cậu ấy biến mất cùng với thành phố này, tôi sẽ hận mình cả đời mất!

Hứa Dục, cậu thật là ngốc.

“Bởi vì, tớ cho rằng người cậu muốn tìm là Triệt Dã. Bởi vì, cậu đã gặp cậu ấy trước tớ, và cậu đã thích cậu ấy trước tớ, ngay cả trong giấc mơ, cậu ấy cũng xuất hiện bên cậu sớm hơn tớ, thế nên, tớ sao dám nhận chứ.” Dù nụ cười là trên môi cậu trông thật rạng rỡ, nhưng trong đáy mắt ấy vẫn ẩn chứa nỗi u buồn.

Tôi nên nói gì lúc này để cho cậu ấy bớt buồn nhỉ?

“Thì ra, cậu mới chính là đồ ngốc!”

“Hy Nhã cũng cảm thấy vậy sao? Hi hi, tớ ngốc lắm sao? Chỉ vì tớ tự ti, vì không đủ tự tin để nói với chính mình rằng Hy Nhã ở bên mình không phải vì cảm kích với tình cảm của tớ mà thực sự là vì cô ấy thích mình, chính vì suy nghĩ ấy mà tớ đã lẩn trốn.”

Nghe những điều cậu ấy nói, tôi bỗng hiểu ra những điều lạ lùng mà những chàng trai tôi đã gặp ở mấy bến xe trước đã nói.

Thì ra đó đều là tâm ý sâu sắc mà Hứa Dục muốn thổ lộ với tôi bấy lâu nay...

Nào là chuyện không bao giờ muốn rời xa, về việc thích một người, rồi cả chuyện chờ đợi hy vọng, và đến chuyện thấp sáng đường cho cả thành phố nữa...

Thì ra tất cả những chuyện ấy đều là tâm ý sâu xa Hứa Dục đã giữ kín trong lòng, những lúc ấy mới thổ lộ cùng tôi. Chỉ vì lúc ấy tôi không hiểu ra mà thôi.

“Hy Nhã, cậu biết không? Đây là bến đỗ cuối cùng của chuyến xe Fly và cũng là bến đỗ cuối trong quỹ thời gian của tớ. Nếu ban nãy cậu không nhận ra tớ và giữ tay tớ lại, thì có lẽ lúc đó tớ đã biến mất ngay trước mắt cậu, biến mất vĩnh viễn rồi.”

“Biến mất vĩnh viễn?” Lòng tôi quặn đau đến ngạt thở.

“Nghĩa là tớ sẽ lên thiên đường, trở thành thiên sứ luôn chở che bảo vệ cho Hy Nhã.”

“Tớ đâu cần thiên sứ nữa!” Tôi hét lên. “Thiên đường đã có Triệt Dã là thiên sứ rồi, đủ lắm rồi, tớ không cần cậu làm thiên sứ cho tớ nữa! Tớ không cần.”

Cậu ấy bật cười vẻ thật ung dung mà lại rất đáng yêu.

“Được rồi, tớ xin nghe theo lời cậu, Hy Nhã ngốc ạ.”

Nhưng tại sao đến giờ tôi vẫn cảm thấy bất an? Tại sao tôi luôn cảm thấy có gì đó chưa thật hợp lý thì phải...

“Đúng rồi, còn bác lái xe? Bác lái xe trên chiếc xe thời gian của cậu, bác ấy là ai vậy?”

“Bác lái xe?” Cậu ta thần thờ một lúc rồi như nghĩ ra điều gì. “Cậu thử suy nghĩ kỹ lại xem, cậu quen bác ấy đấy.”

“Quen ư?”

Lần đầu tiên gặp bác lái xe, tôi đã cảm thấy bác ấy rất thân thiết. Mặc dù nét mặt bác không có chút thiện cảm nào nhưng đôi mắt lại rất hiền hậu, độ lượng, bao dung với tất cả mọi chuyện.

Bác thường xuất hiện vào những thời khắc quan trọng để cứu tôi.

Mặc dù lúc nào bác cũng tỏ ra nghiêm khắc, thỉnh thoảng có thiếu kiên nhẫn, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự quan tâm bác dành cho tôi. Nhờ thế mà tôi lờ mờ đoán được mục đích của bác không phải là để lái xe mà là để bảo vệ tôi.

Bảo vệ bất cứ lúc nào, bất cứ thời khắc nào, không chút đắn đo, không mấy may suy nghĩ.

Trên thế giới này, người đối với tôi như vậy chỉ có một mà thôi.

Người dồn tất cả tình yêu và tuổi thanh xuân cho tôi, người đó chính là người cha yêu quý của tôi.

Như choàng tỉnh lại sau cơn mê, tôi mở to mắt sung sướng nhìn Hứa Dục.

“Là bố? Bố tớ ư?”

“Ừ.” Hứa Dục mỉm cười gật đầu.

Tôi vội vàng quay người nhìn quanh. Bàn này chạy một hồi tìm kiếm, cũng chẳng thấy bác lái xe luôn miệng ăn hoa quả ấy đâu. Từ lúc tỉnh giấc xuống xe, tôi đã không nhìn thấy bác ấy rồi, không hiểu là bác ấy đi đâu nữa.

“Cậu không tìm thấy bác ấy đâu.” Hứa Dục nói nhỏ.

Tôi giật người quay lại.

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì nhiệm vụ bảo vệ Hy Nhã đến bên cuối cùng của bác ấy đã hoàn thành rồi mà.”

“Nhưng, nhưng mà tớ...”

“Hy Nhã!” Hứa Dục nhẹ nhàng ngắt lời tôi. “Thực ra bọn mình tìm thấy nhau ở đây chưa chắc đã phải là chuyện tốt đẹp đâu. Dù sao thì đây cũng không phải là...”

Cậu ấy còn chưa kịp nói hết câu thì bỗng, lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...

Cảnh vật xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường. Tiếng kim đồng hồ vang lên ngày một rõ hơn, to hơn, âm ã hơn...

Tiếng kim đồng hồ cứ vang lên một tiếng thì cảnh vật lại càng yên tĩnh hơn.

Thậm chí đến nhịp thở cũng như ngưng lại.

Người bộ hành trên phố lần lượt dừng bước. Họ tò mò ngược nhìn lên, mặt biến sắc vì tất cả đều đã nhìn thấy rõ thời gian điếm trên mặt đồng hồ.

“Cuối cùng ngày này cũng đến...” Tiếng than vãn của mọi người từ một nơi xa bắt đầu lan đi rất nhanh.

Sắc trời trong xanh không một gợn mây đẹp lạ thường ban nãy lúc này bỗng nhiên trở nên xám xịt. Từng cơn gió mạnh ập đến khiến tóc tôi rối bù.

Tôi kinh hãi nắm chặt tay Hứa Dục, ngày càng chặt hơn, chặt hơn nữa.

Nếu có người nhìn thấy thời gian điếm trên mặt đồng hồ, thành phố này sẽ biến mất như chưa từng tồn tại. Lúc này đây tất cả mọi người đều nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ, vậy thì...

Lẽ nào Hứa Dục cũng sẽ biến mất ư?

Không! Rõ ràng tôi đã tìm thấy cậu ấy rồi mà, chẳng phải chính cậu ấy đã nói...

“Nếu được tìm thấy trước khi nơi này biến mất, thì sẽ không sao phải không?”

“Ừ, Cũng có thể?”

Cậu nói là... “cũng có thể”!

Tôi kinh hoàng nhìn mọi vật xung quanh, một cảm giác bất an lan khắp người tôi!

“Hứa Dục!” Tôi nắm thật chặt tay cậu ấy, khẩn thiết hỏi. “Tớ đã tìm thấy cậu rồi, vì thế cậu sẽ không biến mất đúng không? Kể cả khi... tất cả mọi người ở thành phố này đều biến mất thì tớ vẫn có thể cùng cậu trở về thế giới hiện thực đúng không?”

Xin cậu đấy hãy cho tớ một lời khẳng định đi!

Nét mặt Hứa Dục không chút lo lắng. Cậu ấy chỉ lặng lẽ cười nhìn tôi, như thể với cậu ấy lúc này dù có chuyện gì xảy ra thì cậu ấy cũng đều chấp nhận vậy. Nhưng càng như vậy tôi lại càng lo lắng hơn.

“Hứa Dục...”

“Chỉ cần Hy Nhã giữ thật chặt tay tớ như vậy mãi...” Cậu ấy nắm chặt tay tôi. “Tớ sẽ không rời xa đâu.”

Tôi hoảng loạn gật đầu, chỉ sợ cậu ấy nghĩ là tôi không đồng ý. Lúc này đây, tôi không thể để lỡ bất kỳ giây phút nào dù chỉ là một giây thôi!

“Tớ đang nắm tay cậu đây, tớ nắm rất chặt rồi đây! Thế nên cậu không được biến mất đâu đấy! Nhất định không được bỏ tớ đi đâu đấy!”

“Tớ sẽ không bỏ cậu mà đi đâu!” Cậu ấy nói, giọng thật nhẹ nhàng, nghe sao mà chân thành đến thế. “Tớ sẽ không rời xa cậu đâu.”

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!

Tiếng chuông điểm giờ của tháp đồng hồ nghe giống như xuyên qua hàng mấy thế kỷ, nặng nề lan truyền tới.

Bầu trời như bị vỡ đôi, một luồng sáng màu vàng xuất hiện từ từ rồi lan rộng ra che kín toàn bộ khoảng không, cảnh vật xung quanh như đang từ từ đổ ụp xuống. Mọi thứ từ rõ ràng chuyển sang mờ nhạt dần rồi hoàn toàn biến mất...

Tất cả mọi thứ từ nhà cửa, hàng quán đến những ngọn đèn bên hè phố đều đang chìm xuống và dần biến mất hoàn toàn.

Tiếng chuông đồng hồ xuyên qua thành phố này, rồi lại truyền đến một nơi xa xôi chưa được biết đến. Tiếng chuông đồng hồ ấy vang xa, cuốn đi cả cảm giác ấm áp đang lan tỏa trong lòng bàn tay tôi, tay tôi dần lạnh toát.

Hứa Dục!

Sao cậu lại lừa dối tớ? Rõ ràng cậu đã nói rằng chỉ cần tớ nắm thật chặt tay cậu mãi thì cậu sẽ không bỏ tớ đi cơ mà.

Vậy mà sao...

Tại sao khi quay đầu nhìn lại thì tôi chỉ thấy tất cả mọi thứ đang từ từ biến mất, và cả cậu ấy nữa, cậu ấy cũng từ từ mờ đi rồi mất hút trong làn sương trắng vô hình ấy?

Rõ ràng cậu đã bảo sẽ không bỏ tớ đi, vậy mà sao lúc này cậu vẫn biến mất trước mắt tớ như vậy chứ?

Cậu đúng là người nói mà không biết giữ lời. Cậu vẫn còn thản nhiên cười vui vẻ như vậy được sao?

Lẽ nào cậu không hiểu rằng đây gọi là ly biệt sao?

Đồ ngốc! Hứa Dục là đồ ngốc! Cực kỳ ngốc!

Phải khó khăn lắm tôi mới ngăn để không rơi nước mắt, vậy mà lúc này đây tôi lại không thể kiềm chế được nữa, khóc thật to, khóc như chưa bao giờ được khóc. Những giọt nước mắt từ trào ra như thác đổ, cuốn trôi tôi đi mãi.

“Hứa Dục! Tớ không cho cậu đi, tớ không muốn cậu đi đâu! Cậu không được đi đâu cả...”

Nhưng thật vô ích, giờ tất cả đều vô ích rồi...

Dù lúc này tôi có gắng sức gào thét, gào thét đến khản cổ, thì cậu ấy vẫn biến mất như cảnh vật xung quanh tôi vậy.

Cậu ấy đã biến mất không một dấu tích như lâu đài cát bị nước biển cuốn trôi không còn nhìn thấy nữa.

Chỉ còn lại một mình tôi đang gào khóc thảm thương trước cảnh tượng dần trở nên mờ ảo của thành phố tươi đẹp ấy.